

aldrig Arveafgift. Men naar Forholdet er dette, at Ernst Günther, hvad alle ved, prøvede paa ved en Proformaforretning at faa sin Ejendom overdraget i den ellefte Time, inden Sønderjylland overgik til Danmark, at denne Forretning gik tilbage, at Ernst Günther fik en Betaling for sine Godser, som alle vil erkende var rundelig, rigelig, ja hvorom alle, der har Kendskab til det, siger, at det var for meget, han fik, synes det mig en mærkelig Holdning overfor disse Arvinger. Naar den højtærede Landbrugsminister, som jeg om et Øjeblik skal have fat paa i Anledning af hans Skovarbejdere, finder det nødvendigt for Staten at spinke og spare, hvor det er nødvendigt, forstaar jeg ikke, hvorfor Ernst Günthers Arvinger, hos hvem man kunde faa 300 000—400 000 Kr., skal fritages for Afgift. De hører jo ikke til de allerfattigste. Den højtærede Indenrigsminister, som synes at se saa velvilligt op til mig, har det paa samme Maade. Han er uhyre sparsommelig, naar det gælder om at spare nedefter, men saa snart det smager af kongeligt, af fyrsteligt, er der en Rundhaandethed hos ham af den anden Verden. Her, hvor der er Familieskab med Kongehusets Medlemmer med i Spillet, er der ikke mere Tale om Sparsommelighed, saa siger man: her stryger vi alt. Selv den højtærede Finansminister, der plejer at værne om sine Indtægter, ogsaa af Arveafgiften, stryger gladelig 400 000 Kr., naar der er kongeligt Blod hos Arvingerne. Det er Forholdet med dem, som i Øjeblikket fortæller, at de optræder demokratisk. Det nytter ikke, at den højtærede Trafikminister ryster paa Hovedet, det er en Kendsgerning, at man foreslaar at eftergive dette Arveafgiftsbeløb. Og hvis man vil sige, at man ikke kan faa disse Penge, saa vil jeg sige, at saa behøvedes der jo ingen Anmærkning paa Finansloven.

Endelig et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister angaaende Skovarbejderne, med Hensyn til hvem vi jo skal til at spare, skal spænde Livremmen ind. Den højtærede Landbrugsminister sagde, at medens Skovarbejderne under den tidligere Landbrugsminister kunde faa om-trent, hvad de vilde, saa havde de ikke mis-brugt det, for de var desuagtet ikke kom-met saa højt op som Arbejdsmænd ved andet Arbejde; derfor havde de ikke mis-brugt det. Men, sagde han, naar vi har Overenskomster og Kontrakter, er det rimel-igt, at vi gaar ned paa samme Maade. Det er jeg for saa vidt enig med den højtærede Minister i, hvis man bar sig saaledes ad, som man gør indenfor Fagene, at man siger:

Augustreguleringen i Fjor tager saa og saa mange Øre i Timen fra Skovarbejderne, 15 pCt. ligesom fra alle andre, og i Aar tager vi fra Skovarbejderne, som vi tager fra alle andre, saa vilde jeg forstaa, at man bar sig ad, som man skulde, men her tager den højtærede Landbrugsminister fra Skovarbejderne mere, end man tager fra nogen som helst andre. Til Trods for, at de hører til de daarligst stillede, er han med til i Løbet af 8 Maaneder at reducere Skovarbejdernes Lønninger med 46 pCt., saaledes at de nu, endda de selv skal holde sig med Værktøj, højest kan naa 42 Kr. om Ugen. Jeg finder, at den Maade, hvorpaa den højtærede Landbrugsminister optræder, er en saadan, at jeg maa sige som om den foregaaende Sag, at der er Forskel, naar Talen er om Skovarbejdere og om en Hertug.

Rode: Det omfattende Værk, som Tillægsbevillingsloven er, som omfatter uhyre Beløb, et uhyre Antal Ændringsforslag, og som tillige, hvad Betænkningen angaar, omfatter en hel Række Samraad, synes ikke at have faaet tilmaalt nogen meget lang Tid til Behandlingen. Overmaade lette Vilkaar for den politiske Forhandling er der jo ikke, naar vi med en saadan Sag, begyndende Kl. 1, aabenbart skal blive ved, til vi er færdige, skønt der ikke kan foreligge nogen i Sagen liggende Grund dertil.

Tre af Ministrene har rettet nogle Bemærkninger til mig, og jeg skal gensvare. Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder skal jeg anføre, at hans Bemærkning om Kuludgifterne og deres Indflydelse paa Statsbanernes Overskud eller Balance, ikke lader sig bevare med den Vending, den højtærede Minister brugte ved nemlig at sige, at Nedskrivningen betød for April Maaned — den, for hvilken der er aflagt Regnskab — en 2—3 Mill. Kr., thi den er jo Nedskrivningen fra den Pris 131 Kr., hvor-til disse Kul endelig i Løbet af halvandet Aar var sunket, til en Pris af 45 Kr., som medfører en Forbedring af Budgettet paa 2—3 Mill. Kr. Men det, der vil vise, hvorledes Forholdet virkelig er, er en Sammenstilling mellem April Maaned 1921 og April Maaned 1922: Hvad kostede Kullene i April Maaned for et Aar siden for Statsbanerne, og hvad koster de nu? Hvis det er rigtigt, hvad den højtærede Minister den Gang sagde, at de da var budgetteret til 221 Kr. pr. Ton og nu regnes til 45 Kr., og Forbruget er 30 000 t, saa vil det sige, at de i April for et Aar siden maatte opføres til en Udgift af 63/4 Mill. Kr., medens de nu opføres til 1 1/3 Mill. Kr. Der ligger Forskel-